

oled! aga miks pärast sa pilkad mind; mis olen ma sinule teinud? — Sina oled suure talu peremees ja tead küllalt, mis waese ema laps mina olen! — Kas pere tütrid küllalt ei ole? — Uga — aga — kui sa tött rádgid, siis küll, ja minu poolt jah!"

Noh, nuid vobib igaüks ise arwata mis sündis. Peeter litsus Liisale ühe seitse ja poole jala pitkuse musu justament tema ilusa roosa mokade peale.

Silm oli selle aja sees juba ammugi ilus ja teised olivid töös. Nemad läksivad ka, et küll natuke hääbelikult töösse. — Ühta olivid kõik töömsad ja soovisivad „noorbele“ head õnne. Wana poistel olivid igal ühel haledad meeled, et omal ajal seda asja toredusega áraunetanud.

Lukuga hobuse kammits.

Zoomas oli suure kula sepp, üsna töepoolest ütelda w'o tarf, kars ja õiguse armastaja mees. Mis tööd tema korra silmitseb,

oli see wabriku, wõi mõne muulase tehtud, seda tegi tema warsti járele.

Kord nägi tema linnaes poes rauast hobuse kammitsa, mida lükku wõis keerata, et waras hobust árawaraastada ei saa. Ta waatas neid hoolega läbi, et ka enda hobuse jaufs nii-sugused walmiš teha. Seepeale toimetas oma linnaes käimise ära ja sõitis kodu.

Juba mõne päeva pärast oli tema „linnalakk“ koplis, raudkammits jala ümber ja Zoomas wõis julgeste ja kartuseta kodus tööd teha; muud kui käis kord päewas teda waatamaš, kas ikka omas kohas ilma õnnetuseta sõõb? — Ühel hommikul, arwata nädala pärast ajas ta oma poja ülesse ja andis temale kammitsa wõtme kätte, öeldes: „Peeter, säh wõtme ja too hobune kodu! Mułl on tarvis linna sõita, rauda tooma.“ Peeter pani riided selga ja läks.

Ümbes tunni pärast tuli Peeter tagasi, kammitsat ühes tuues ja isale wästu hüides: „Wana! meite hobusele oli veel teine kammits ja palju ilusam ümber jalge pandud,